

Sygn. akt II ZOW 68/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

Ławnik SN Agata Pawlak

Protokolant starszy inspektor sądowy Anna Rusak

przy udziale obwinionej prokurator S.C., jej obrońcy - adw. M.L. oraz prokurator Magdaleny Blank - Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego

w sprawie obwinionej S.C. - prokurator Prokuratury Rejonowej w T.,

na rozprawie w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 23 lutego 2023 r.

po rozpoznaniu odwołań: Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego złożonego na niekorzyść oraz obwinionej prokurator S.C. i jej obrońcy

od wyroku Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 27 czerwca 2022 r., sygn. akt I DSK 12/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinioną prokurator S.C. od dokonania zarzucanych jej przewinień dyscyplinarnych;

II. kosztami postępowania dyscyplinarnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 24 maja 2021 r., sygn. RP III RD [...], pełniąca funkcję Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego – prokurator Magdalena Blank, wystąpiła do Sądu Najwyższego o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej prokurator Prokuratury Rejonowej [...] w T. - S.C., obwinionej o to, że:

I. w dniu 1 stycznia 2020 r. o godzinie 10:40 w L., będąc prokuratorem Prokuratury Rejonowej w T. uchybiła godności sprawowanego urzędu prokuratorskiego w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, co zostało potwierdzone badaniem na urządzeniu pomiarowym AlcoQuant 6020 Plus - badanie o godzinie 10:46 - 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, badanie o godzinie 11:03 - 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, na drodze krajowej nr [...] prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki „[...]” o numerze rejestracyjnym [...], to jest o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz.U.2021.66 – dalej powoływana jako ustawa Prawo o prokuraturze);

II. w dniu 1 stycznia 2020 r. będąc prokuratorem Prokuratury Rejonowej w T. uchybiła godności sprawowanego urzędu prokuratorskiego w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości - badanie o godzinie 10:46 - 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, badanie o godzinie 11:03 - 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, pełniła od godziny 7:30 dyżur zdarzeniowy, wynikający z harmonogramu dyżurów Prokuratury Rejonowej w T., to jest o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2022 r., sygn. akt I DSK 12/21, Sąd Najwyższy:

I. uznał obwinioną winną przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu 1 stycznia 2020 r. w miejscowości L., pełniąc od godziny 7:30 dyżur zdarzeniowy jako prokurator Prokuratury Rejonowej w T., po uprzednim wprowadzeniu się w stan nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu alkoholu 0,32 mg/l, o godz. 10:46, kierowała pojazdem mechanicznym marki [...] o nr rej. [...],

naruszając w ten sposób wynikający z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2021.450 t.j. ze zm.) zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości oraz wynikający z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.2019.2277 t.j. ze zm.) i art. 100 § 1 i § 2 pkt 2 i 3 Kodeksu pracy (Dz.U.2020.1320 t.j. ze zm.) zakaz wykonywania obowiązków służbowych przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości, czym uchybiła godności sprawowanego urzędu prokuratorskiego, a to jest art. 137 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze i na podstawie art. 142 § 1 pkt 4 ustawy Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe;

II. na podstawie art. 166 ustawy Prawo o prokuraturze kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa.

Odwołanie od wyroku Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 12 lipca 2022 roku, o sygn. akt I DSK 12/21, wniósł obrońca prokurator S.C., który zaskarżył powyższy w całości na korzyść obwinionej, podnosząc:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze, statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów, polegającą na dokonaniu przez sąd I instancji dowolnej oraz jednostronnej analizy zgromadzonych dowodów, skutkującą uznaniem, że dokonanie czynności pomiaru za pomocą urządzenia AlcoQuant 6020 Plus oraz Alkometr A 2.0 o nr 1762 było prawidłowe, w sytuacji gdy w zakresie pierwszego urządzenia pomiar odbył się z naruszeniem § 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Zdrowia i Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 grudnia 2018 r. w sprawie badań za zawartość alkoholu w organizmie (Dz.U.2018.2471), zaś w zakresie urządzenia w KP w D. nie sporządzono stosownego protokołu, który umożliwia prawidłowość jego sporządzenia oraz zasygnalizowania ewentualnych zastrzeżeń;

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze, statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów, polegającą na dokonaniu przez sąd I instancji dowolnej oraz jednostronnej analizy zgromadzonych dowodów, skutkującą przyznaniem waloru wiarygodności opinii sporządzonej przez biegłą K.S. w zakresie możliwości sporządzenia badania retrospektywnego w sytuacji, gdy była ona rozbieżna z treścią pozostałych dowodów w tym kategorycznej opinii biegłej J.P.;

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze, statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów, polegającą na dokonaniu przez sąd I instancji dowolnej oraz jednostronnej analizy zgromadzonych dowodów, skutkującą przyznaniem waloru wiarygodności zeznaniom świadka W.J. z dnia 1 stycznia 2020 r. w zakresie ilości i czasookresu spożywanego alkoholu, w sytuacji gdy zeznania te były złożone pod wpływem emocji, stresu i presji przesłuchującego, co w konsekwencji spowodowało u świadka nieumyślne wygenerowanie błędnego stanu faktycznego, a które te okoliczności nie zostały wzięte pod uwagę;

d) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze, statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów, polegającą na dokonaniu przez sąd I instancji dowolnej oraz jednostronnej analizy zgromadzonych dowodów, skutkującą odmową przyznania waloru wiarygodności zeznaniom W.J. złożonym w późniejszym etapie postępowania w zakresie czasookresu spożytego alkoholu oraz jego ilości, a także braku świadomości co do możliwości pozostawania w stanie nietrzeźwości w dniu 1 stycznia 2020 r. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego u obwinionej, w sytuacji gdy jego zeznania były spójne, konsekwentne, logiczne i zgodne z zasadą prawidłowego rozumowania oraz zbieżne z treścią wyjaśnień S.C.;

e) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze, statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów, polegającą na dokonaniu przez sąd I instancji dowolnej oraz jednostronnej analizy zgromadzonych dowodów, skutkującą odmową przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej S.C. w zakresie czasookresu spożytego alkoholu oraz

jego ilości, a także braku świadomości co do możliwości pozostawania w stanie nietrzeźwości w dniu 1 stycznia 2020 r. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego (również w zakresie nieumyślności), w sytuacji gdy jej wyjaśnienia były spójne, konsekwentne (począwszy od chwili zatrzymania), logiczne i zgodne z zasadą prawidłowego rozumowania oraz zbieżne z treścią zeznań świadka W.J. (złożonymi w późniejszym etapie);

f) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze, poprzez pominięcie okoliczności sprawy działających na korzyść obwinionej, a ujawnionych podczas postępowania dowodowego, tj.: problemów zdrowotnych obwinionej i aplikowanie w dniu zdarzenia tabletek, które mogły mieć wpływ na wynik badań stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, czego nie wykluczają badania naukowe oraz przedłożone przez obwinioną dokumenty, co w konsekwencji winno mieć przełożenie na zastosowanie zasady in dubio pro reo; sposobu poruszania się samochodu kierowanego przez obwinioną, który nie wzbudzał u funkcjonariuszy Policji podejrzeń co do stanu nietrzeźwości oraz postawy obwinionej w trakcie podjętych czynności przez w/w funkcjonariuszy, tj. nieskorzystania z przysługującego immunitetu - co uprawnia do tezy, że obwiniona nie była świadoma (również w zakresie nieumyślności) swojego stanu nietrzeźwości, a wręcz pewna możliwości prowadzenia pojazdu zgodnie ze stosownymi przepisami; sposobu przeprowadzenia badań w dniu 1 stycznia 2020 r., tj. użycia niesterylnego ustnika, co mogło zaburzyć przedmiotowy wynik; stosowania przez obwinioną bezpośrednio przed wyjazdem płynu do płukania ust, który mógł zaburzyć wyniki badań; braku wykrycia przez te same urządzenia stanu nietrzeźwości u W.J., w sytuacji gdy świadek spożył większą ilość alkoholu niż obwiniona w tym samym czasie; braku możliwości przeprowadzenia badań retrospektywnych;

g) art. 170 k.p.k. i art. 172 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z konfrontacji biegłych: biegłej J.P. oraz biegłej K.S., w sytuacji gdy istniały możliwości faktyczne i prawne przeprowadzenia tychże

czynności, które mogły usunąć wątpliwości w zakresie możliwości sporządzenia badań retrospektywnych;

h) art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze, poprzez nieuprzedzenie przez sąd meriti na rozprawie obecnych stron o możliwości zakwalifikowania czynu według innego przepisu prawnego, a mianowicie nie uprzedzono, że przedmiotowy czyn może wyczerpać znamiona art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2021.450 t.j. ze zm.) oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.2019.2277 t.j. ze zm.) i art. 100 § 1 i 2 pkt 2 i 3 Kodeksu pracy (Dz.U.2020.1320 t.j. ze zm.), czym wg. sądu obwiniona uchybiła godności sprawowanego urzędu prokuratorskiego, co w sposób istotny ograniczyło prawo do obrony obwinionej i możliwości merytorycznego ustosunkowania się podczas mowy końcowej do przyjętej konstrukcji prawnej;

i) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie pominięcie przez sąd I instancji rozważań w zakresie okoliczności podniesionych przez obwinioną w tym użycia płynu do płukania ust bezpośrednio przed zdarzeniem, co w ostateczności uniemożliwia polemikę z ustaleniami sądu, jak również utrudnia kontrolę odwoławczą;

2. błąd w ustaleniach faktycznych sądu I instancji, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, które przesądziły o jego treści, polegający na przyjęciu przez sąd meriti, że obwiniona uchybiła godności sprawowanego urzędu prokuratorskiego poprzez prowadzenie pojazdu mechanicznego w dniu 1 stycznia 2020 r. marki [...] o nr rej. [...], po uprzednim wprowadzeniu się w stan nietrzeźwości, naruszając w ten sposób wynikający z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2021.450 t.j. ze zm.) zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości oraz wynikający z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.2019.2277 t.j. ze zm.) i art. 100 § 1 i 2 pkt 2 i 3 Kodeksu pracy (Dz.U.2020.1320 t.j. ze zm.) zakaz

wykonywania obowiązków służbowych przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości, w sytuacji gdy szereg dowodów i okoliczności sprawy skłania do przyjęcia tezy, że obwiniona w chwili rozpoczęcia jazdy przedmiotowym pojazdem w dniu zdarzenia była nieświadoma swojego stanu nietrzeźwości (również w zakresie pojęcia nieumyślności), a wręcz pewna możliwości prowadzenia pojazdu zgodnie z przepisami prawa, co jednocześnie wyklucza przypisanie jej przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze, albowiem wymaga udowodnienia działania umyślnego bądź nieumyślnego po stronie obwinionej.

Wskazując na względy ostrożności procesowej obrońca obwinionej podniósł nadto zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary dyscyplinarnej w postaci przeniesienia obwinionej na inne miejsce służbowe do okoliczności zaistniałych w niniejszej sprawie, w tym braku świadomości co do stanu nietrzeźwości; postawy obwinionej przed dopuszczeniem się czynu w tym przede wszystkim nienadania odpowiedniej mocy okolicznościom ujawnionych w aktach osobowych S.C., tj. jej oceny przez przełożonych, zaangażowania w pełnieniu obowiązków służbowych, prowadzonych spraw o znacznej randze i stopniu skomplikowania; postawy w chwili i po zdarzeniu, tj. sposobu poruszania się samochodu kierowanego przez obwinioną, który nie wzbudzał u funkcjonariuszy Policji podejrzeń co do stanu nietrzeźwości oraz nieskorzystania z legitymacji prokuratorskiej w trakcie czynności; okoliczności sprawy, tj. sposób prowadzenia pojazdu, niewielkie przekroczenie progu nietrzeźwości oraz nieznaczna odległość, jaką obwiniona przejechała; właściwości i warunków osobistych obwinionej, w tym braku jakichkolwiek kar dyscyplinarnych w przeszłości, co zostało pominięte przez Sąd przy ocenie okoliczności łagodzących wymiar kary.

Formułując powyższe zarzuty obrońca obwinionej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej S.C. od czynów zarzucanych jej we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej; ewentualnie - w przypadku uznania, że ocena sądu meriti w zakresie winy obwinionej S.C. była właściwa - wymierzenie obwinionej kary dyscyplinarnej nagany.

Odwołanie wniosła również w imieniu własnym obwiniona, zaskarżając je w całości na swoją korzyść, podnosząc:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez sąd, iż zebrany i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy wskazuje, że obwiniona S.C. *in tempore criminis* znajdowała się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.2021.1119 t.j. ze zm.), a stężenie alkoholu w organizmie obwinionej wynosiło 0,32 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy prawidłowa ocena całości materiału dowodowego, uwzględniająca zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, ale także respektowanie przepisów prawa i ustanowionych zasad wynikających z Zaleceń opracowanych przez Instytut Ekspertyz Sądowych i zatwierdzonych przez Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Medycyny Sądowej i Kryminologii w dniu 26 listopada 2004 roku, tj. zasad przeprowadzania pomiarów stężenia alkoholu oraz opiniowania w sprawach trzeźwości, a także zasady *in dubio pro reo* przy nie dających się procesowo rozstrzygnąć wątpliwościach, prowadzi do wniosku przeciwnego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez sąd, iż zebrany i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że obwiniona uchybiła godności sprawowanego urzędu prokuratorskiego poprzez nieumyślne prowadzenie pojazdu mechanicznego w dniu 1 stycznia 2020 roku, po uprzednim wprowadzeniu się w stan nietrzeźwości, naruszając w ten sposób wynikający z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2021.450 t.j. ze zm.) zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości oraz wynikający z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.2019.2277 t.j. ze zm.) i z art. 100 § 1 i 2 Kodeksu pracy (Dz.U.2020.1320 t.j. ze zm.) zakaz wykonywania obowiązków służbowych przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości, co stanowiło podstawę do przypisania jej przewinienia

dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze, podczas gdy prawidłowa ocena całości materiału dowodowego, uwzględniająca zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzi do wniosku przeciwnego w zakresie wykazania i przypisania winy nieumyślnej;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez sąd I Instancji, iż zebrany i ujawniony w niniejszej sprawie materiał dowodowy - zwłaszcza opinia toksykologiczna sporządzona przez biegłą K.S. z Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie - pozwala na przyjęcie, że zażywane przez obwinioną w dniu poprzedzającym zdarzenie oraz w dniu zdarzenia leki w postaci zwłaszcza leku o nazwie R. (którego głównym składnikiem aktywnym jest Ranitydyna) - w związku ze stwierdzoną i potwierdzoną dokumentacją medyczną sporządzoną w okresie znacznie wyprzedzającym przedmiotowe zdarzenie chorobą wrzodową żołądka - nie miały wpływu na zwiększenie poziomu alkoholu w organizmie oraz szybkość jego eliminacji z organizmu, podczas gdy prawidłowa ocena całości materiału dowodowego, uwzględniająca brak kategoryczności powyżej wskazanej opinii w związku ze stwierdzeniem biegłej, że „większość badań naukowych wyklucza interakcje tego związku z etanolem” oraz przedłożone wraz z tłumaczeniem materiały naukowe sporządzone w oparciu o badanie doświadczalne na osobach, prowadzi do wniosku przeciwnego, a co najmniej implikować winno konieczność zastosowania zasady *in dubio pro reo*;

- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze, ustanawiających zasadę swobodnej oceny dowodów, polegającą na dokonaniu przez sąd dowolnej, wybiórczej i jednostronnej analizy dowodów, a skutkującej bezkrytycznym przyznaniu waloru wiarygodności opinii sporządzonej przez biegłą K.S. z Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie w zakresie wiarygodnego waloru dowodowego przeprowadzonej czynności pomiaru stężenia alkoholu w organizmie za pomocą urządzenia AlcoQuant 6020 Plus wbrew i z naruszeniem § 4 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Zdrowia i Ministra Spraw

Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 grudnia 2018 roku w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie, a także w zakresie braku konieczności i jednocześnie pozytywnej możliwości sporządzenia opinii retrospektywnej, podczas gdy dokonanie oceny powyżej wskazanych dowodów pozostaje w sprzeczności do zgromadzonych w sprawie materiałów dowodowych, w tym kategorycznej i pełnej opinii sporządzonej przez biegłą J.P.;

- rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec obwinionej S.C. poprzez wymierzenie jej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe, albowiem wnikliwa analiza elementów podmiotowo istotnych rozpatrywanego czynu, zamiar, z jakim czyn został ewentualnie dokonany, a więc co najmniej z wyłączeniem zamiaru umyślnego, okoliczności czynu, a także warunki i właściwości osobiste obwinionej, dotychczasowy sposób życia oraz sposób zaangażowania i wykonywania służby prokuratorskiej, przemawia za wymierzeniem jej, nawet przy przyjęciu za prawidłowe dotychczasowych ustaleń sądu, w miejsce kary przeniesienia na inne miejsce służbowe, kary nagany na podstawie art. 142 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o prokuraturze.

Obwiniona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie obwinionej S.C. od czynów zarzuconych jej we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, ujętych następnie w jeden czyn w treści wyroku Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2022 roku, sygn. I DSK 12/21;
2. zmianę opisu czynu poprzez wskazanie, że obwiniona in tempore criminis znajdowała się w stanie po użyciu alkoholu z wynikiem co najmniej 0,24 promila wynikającym z badania prób krwi pobranych od obwinionej;
3. w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku w zakresie uniewinnienia oraz ustalenia prawidłowości poczynionych przez sąd I Instancji ustaleń w zakresie stanu faktycznego, okoliczności zdarzenia oraz przyjęcia winy nieumyślnej, wymierzenie obwinionej kary dyscyplinarnej nagany w myśl art. 142 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o prokuraturze.

Rozstrzygnięcie sądu I instancji zaskarżył w całości na niekorzyść obwinionej Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego, podnosząc:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, w zakresie strony podmiotowej czynu, tj. stopnia zawinienia sprawcy, związanego ze świadomością znajdowania się w stanie nietrzeźwości i kierowania pojazdem, a także pełnienia dyżuru zdarzeniowego w stanie nietrzeźwości, mający wpływ na treść orzeczenia i polegający na niezasadnym, niezgodnym z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniemi wiedzy i doświadczeniom życiowego uznaniu, iż obwiniona nie miała świadomości, iż w dniu 1 stycznia 2020 r., co najmniej od godziny 7:30 może znajdować się w stanie nietrzeźwości i była zaskoczona zaistniałą sytuacją, w czasie rutynowej kontroli drogowej przez patrol Policji, a co za tym idzie zgromadzony w postępowaniu dyscyplinarnym materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż zachowanie obwinionej polegające na kierowaniu pojazdem w stanie nietrzeźwości, z uwagi na brak świadomości tego stanu nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego z art. 178 a § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena wszystkich dowodów zgromadzonych w toku prowadzonego postępowania dyscyplinarnego wskazuje, w sposób nie budzący wątpliwości, że obwiniana S.C. spożyła w dniu 31 grudnia 2019 r. na 1 stycznia 2020 r. taką ilość alkoholu wysokoprocentowego, która spowodowała u niej w dniu 1 stycznia 2020 r. o godzinie 10:46 stan nietrzeźwości, tj. stężenie o wartości 0,32 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu i w tej sytuacji nie miała żadnych podstaw, aby sądzić, iż ze względu na znaczny upływ czasu od wprowadzenia alkoholu do organizmu, alkohol ten uległ całkowitemu wydaleniu, a co za tym idzie miała świadomość, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości i godziła się na to;

- rażącą niewspółmierność orzeczenia o karze polegającą na wymierzeniu obwinionej S.C. kary przeniesienia na inne miejsce służbowe, o której mowa w art. 142 § 1 pkt 4 ustawy Prawo o prokuraturze, będącej wynikiem nieuwzględnienia we właściwy sposób wagi i ciężaru gatunkowego popełnionego przewinienia, jego

szkodliwości dla wymiaru sprawiedliwości, stopnia zawinienia prokuratora, a także celu prewencyjnego, jaki powinna spełniać kara dyscyplinarna.

Autor odwołania wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie obwinionej za winną popełnienia dwóch przewinień dyscyplinarnych, opisanych we wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze i wymierzenie obwinionej za każdy z przypisanych jej deliktów dyscyplinarnych kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby prokuratorskiej, na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 powyższej ustawy, a następnie w oparciu o przepis art. 170 § 1 powyższej ustawy, kary łącznej wydalenia ze służby prokuratorskiej.

W odpowiedzi na odwołanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego obrońca obwinionej wniósł o jego nieuwzględnienie.

Uchwałą z dnia 2 stycznia 2020 r. Sąd Dyscyplinarny, sygnatura akt PK [...] zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej S.C. – prokuratora Prokuratury Rejonowej w T., za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. (k. 59-61, tom I).

W dniu 2 stycznia 2020 r. wydano postanowienie o przedstawieniu S.C. zarzutu popełnienia występku z art. 178a § 1 k.k. polegającego na tym, że: „w dniu 1 stycznia 2020 r. o godzinie 10:40 w L., w województwie [...] na drodze krajowej nr [...] prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki [...] o numerze rejestracyjnym [...] będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie o godzinie 10:46 - 0,32 mg/l, II badanie o godzinie 11:03 - 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu)” (k. 88, zał. 3, tom I). S.C. przesłuchana w charakterze podejrzanej, nie przyznała się do popełnienia zarzuczonego jej czynu oraz odmówiła złożenia wyjaśnień, jak również odpowiedzi na pytania (k. 89-90, zał. 3, tom I).

Prokurator S.C. została zawieszona w czynnościach służbowych prokuratora od dnia 2 stycznia 2020 r., na podstawie: postanowienia z dnia 2 stycznia 2020 r. Prokuratora Okręgowego w Toruniu (k.10-13, tom I), postanowienia z dnia 25 czerwca 2020 r. Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, sygn. akt PK I SD [...] (k. 189-192, 198, tom I), a także postanowienia

z dnia 23 listopada 2020 r. Prokuratora Okręgowego w Toruniu (k. 254-255, tom II).

Uchwałą z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. akt II DO 22/20, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 2 stycznia 2020 r. sygn. akt PK I SD [...] w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej S.C. – prokuratora Prokuratury Rejonowej w T. (k. 297-301, zał. 3, tom II).

W dniu 13 października 2020 r. Prokuratura Krajowa Wydział Spraw Wewnętrznych skierowała do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko S.C. o czyn z art. 178 a § 1 k.k. (k. 234-244, tom II).

Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2020 r., sygnatura akt III Ko [...] sprawa S.C. została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w I. (k. 258, tom II).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w I. z 21 lipca 2022 r., sygn. akt II K [...]:

1. na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzono postępowanie karne przeciwko S.C. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. wymierzono oskarżonej S.C. świadczenie pieniężne w kwocie 6000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

3. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonej S.C. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych do prowadzenia których wymagane jest prawo jazdy kategorii B na okres 2 lat;

4. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od 1 stycznia 2020 r.;

5. wymierzono wobec oskarżonej opłatę w wysokości 60 złotych i obciążono ją wydatkami postępowania wyłożonymi tymczasowo przez Skarb Państwa.

Wyrokiem z 30 listopada 2022 r., sygn. akt IV Ka [...], Sąd Okręgowy w B.:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że okres orzeczonego w punkcie 3 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do prowadzenia których wymagane jest prawo jazdy kat. B obniżył do roku;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;

3. wymierzył oskarżonej opłatę w wysokości 60 złotych za II instancję i obciążył ją wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 25 złotych, w pozostałej części koszty sądowe obciążając Skarb Państwa.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zaskarżone rozstrzygnięcie nie zasługiwało na utrzymanie w mocy, skutkując koniecznością wydania orzeczenia reformatoryjnego.

Przechodząc do analizy wywiedzionych przez skarżących odwołań Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności dokonał weryfikacji słuszności zarzutów sformułowanych przez obwinioną oraz uchybień sygnalizowanych przez jej obrońcę, uznając – wobec wielokrotnej tożsamości istoty podnoszonych przez skarżących naruszeń sądu *meriti* – za uzasadnione częściowo łączne ich rozpoznanie.

Odwołania wywiedzione przez obwinioną prokurator i jej obrońcę okazały się co do zasady trafne. Zaznaczenia jednakże wymaga, iż zapadła w niniejszej sprawie decyzja procesowa nie stanowiła rezultatu bezpośredniej skuteczności podnoszonych przez skarżących uchybień oscylujących wokół wadliwości poczynionej przez sąd a quo oceny materiału dowodowego bądź błędnie dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych, czy też wskazywanych naruszeń norm o charakterze procesowym. Słuszność należało przyznać

skarżącym w zakresie zaprezentowanej przez nich we wniesionych środkach odwoławczych argumentacji dotyczącej naruszenia zasady *in dubio pro reo*, ustanawiającej nakaz interpretowania nieusuniętych w postępowaniu dowodowym wątpliwości na korzyść obwinionej. Zarzuty podnoszone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego - wobec swej niezasadności - nie mogły natomiast wyrzucić oczekiwanego przez skarżącego skutku.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż Sąd Najwyższy miał w polu widzenia treść prawomocnego wyroku karnego Sądu Rejonowego w I. z 21 lipca 2022 r., sygn. akt II K [...], utrzymanego w mocy wyrokiem Sąd Okręgowy w B., którym to rozstrzygnięciem zakończono prowadzone postępowania karne prowadzone przeciwko S.C. poprzez jego warunkowe umorzenie na okres próby, obierając za podstawę art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. Forma zapadłego rozstrzygnięcia wskazuje zatem, iż choć powyższe nie ma charakteru skazującego, obwinionej przypisano tym samym popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. oraz - w stopniu umożliwiającym skorzystanie z dobrodziejstwa wspomnianej instytucji - winę.

Wbrew jednak twierdzeniom Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego, wyrażonym w części motywacyjnej odwołania, powyższe rozstrzygnięcie nie mogło jednak niejako automatycznie determinować decyzji procesowej mającej zapaść w toku postępowania dyscyplinarnego. Możliwość zastosowania instytucji przewidzianej w art. 66 k.k., a co za tym idzie uznania w postępowaniu karnym, iż wina osiąga określonym poziom, nie powoduje bowiem, iż ocena ta ma bezpośrednie przełożenie na ten sam czyn rozważany jako delikt dyscyplinarny.

Wskazać bowiem należy w tym miejscu na treść art. 8 § 1 k.p.k., statuującego zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądów, który mocą art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1247 z późn. zm. – dalej powoływana jako ustawa Prawo o prokuraturze), pozostaje aktualny również na gruncie postępowania dyscyplinarnego. Zgodnie z powołanym przepisem „sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne

i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciami innego sądu lub organu". Ustawodawca nałożył tym samym obowiązek przeprowadzenia samodzielnej oceny materiału dowodowego, wykluczając możliwość poprzestania jedynie na odwołaniu się do wyników ustaleń innych organów oraz zaniechania dokonania ich właściwej analizy, a zatem takiej, która czyni zadość m.in. zasadzie swobodnej oceny dowodów (zob. uchwała SN z 27 marca 2019 r., I DO 24/18, LEX nr 2642398.). Niezależność tych postępowań uzasadniają bowiem odmienne kryteria kwalifikacji czynu, pozwalające uznać powyższy bądź to za przewinienie dyscyplinarne bądź za wypełniający znamiona przestępstwa. Ocena popełnienia przewinienia dyscyplinarnego jako czynu bezprawnego, zawinionego i noszącego ładunek społecznej szkodliwości, dotyczącego wykonywania służby prokuratorskiej lub godności pełnionego urzędu, jest bowiem samoistna, a dany czyn musi być "samodzielnie" ustalony oraz kwalifikowany i osądzony jako przewinienie dyscyplinarne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2005 r., SNO 24/05, LEX nr 471910).

Odpowiednie stosowanie powołanego uprzednio przepisu oznacza zatem, że postępowanie dyscyplinarne toczy się niezależnie od postępowania karnego, a „tożsamość przedmiotu obu postępowań oznacza tożsamość czynu, a nie jego ocen prawnych” (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2006 r., I KZP 8/06, OSNKW 2006/10/118, jak również: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., SNO 59/07, OSNSD 2007, poz. 73). Fakt wydania przez sąd karny prawomocnego rozstrzygnięcia nie usuwa zatem obowiązku dokonania bezpośredniej oceny czynu jako przewinienia dyscyplinarnego.

W kontekście zapadłego w postępowaniu karnym wyroku warunkowo umarzającego postępowanie na gruncie niniejszej sprawy jako konieczna jawi się przy tym uwaga, iż – zważając tak na zasadę odrębności jurysdykcyjnej, jak i konieczność zachowania gwarancji procesowych – nie doszło tym samym do obalenia zasady domniemania niewinności na gruncie postępowania dyscyplinarnego.

Mając na uwadze szczególne znaczenie instytucji określonej w art. 5 § 2 k.p.k. na kanwie rozpoznawanej sprawy, stanowiącą naczelną zasadę procesu, zaznaczenia wymaga, iż powyższa materializuje się dopiero wówczas, gdy „po rzetelnym przeprowadzeniu oceny zebranych w sprawie dowodów, w sposób zgodny z wymogami art. 7 k.p.k., pozostają nie dające się usunąć wątpliwości, które wówczas należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2022 r., I KK 265/22, LEX nr 3402057). Do jej zastosowania może zatem dojść jedynie w sytuacji, gdy brak możliwości rozwiania wątpliwości ma charakter rzeczywisty i obiektywny, tj. mimo wykorzystania wszelkich możliwości dowodowych i ocennych nie jest możliwe dokonanie ustaleń w oparciu o reguły zawarte w art. 7 k.p.k., co odnosi się również do rozwiązywania różnych wersji zdarzeń wynikających z materiału dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 października 2010 r., SNO 47/10, Legalis 406190). Wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k., odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie dotyczą natomiast problemów w zakresie oceny dowodów, gdyż analiza materiału dowodowego nie może poprzestać jedynie na wskazaniu samej rozbieżności między zgromadzonymi dowodami. Zaznaczenia wymaga również przy tym, iż dopiero odpowiednia jakość postępowania dowodowego rozumiana jako jego kompletność upoważnia do sięgnięcia po instytucję z art. 5 § 2 (zob. M. Kurowski [w:] *Kodeks postępowania karnego*. Tom I. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2023, art. 5).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż sąd *meriti* uchybił uprzednio wspomnianej zasadzie, rozstrzygając niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Mimo bowiem zaistnienia okoliczności, którym należało przypisać charakter nieusuwalnych, tj. wpływu na poziom alkoholu w organizmie obwinionej zażytej przez nią substancji aktywnej w postaci ranitydyny oraz wątpliwości związanych z możliwością użycia nieoryginalnie zapakowanego ustnika podczas przeprowadzonego badania analizatorem AlcoQuant 6020 plus oraz braku protokołu badania za pomocą urządzenia typu Alcometr A2.0/04, których nie sposób wyeliminować poprzez swobodną ocenę dowodów, sąd a quo nie rozstrzygnął powyższych na korzyść obwinionej.

Zestawiony z stwierdzonymi problemami zdrowotnymi obwinionej fakt aplikowania przez nią w dniu zdarzenia tabletek leku o nazwie *R.*, mogący to - wobec niewykluczenia takiej możliwości przez dotychczasowe badania naukowe, a tym samym i sporządzone w niniejszej sprawie opinie biegłych - mieć wpływ na wynik badań stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, jak i niedająca się rozstrzygnąć kwestia prawidłowości dokonanych u obwinionej pomiarów, winny bowiem skutkować koniecznością sięgnięcia po wiążącą sąd I instancji regułę *in dubio pro reo*. Powyższe stanowią bowiem niewiadome, których nie można usunąć w procesie oceny dowodów.

Poczynając w pierwszej kolejności od pozostającego spornym w sferze naukowej zagadnienia dotyczącego działania substancji aktywnej w postaci ranitydyny na proces metabolizowania alkoholu wskazać należy, iż w ocenie Sądu Najwyższego przeprowadzone w toku postępowania opinie biegłych, choć pełne i wyczerpujące wobec prezentowanych w powyższych tez, nie mogły stanowić podstawy umożliwiającej ustalenie bądź wykluczenie, iż przyjęcie przez obwinioną w dniu 31 grudnia 2019 r. leku o nazwie *R.* nie miało wpływu na poziom alkoholu w jej organizmie w dniu 1 stycznia 2020 r. W opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych wskazano bowiem, iż „w przypadku ranitydyny, większość badań naukowych wyklucza interakcje tego związku z etanolem. Autorzy nielicznych prac, w których wykazano wpływ ranitydyny na stężenie etanolu w organizmie, wskazują jedynie, że lek ten zwiększa biodostępność etanolu do organizmu poprzez hamowanie aktywności dehydrogenazy alkoholowej (ADH) zlokalizowanej w błonie śluzowej żołądka, dzięki czemu więcej alkoholu w postaci niezmetyabolizowanej przechodzi do krążenia podnosząc w ten sposób nieznacznie jego poziom”. Z powyższej opinii nie wynika jednak na jakie badania potwierdzające postawioną tezę powołuje się biegły, jak również czy istotnie pogląd wykluczający interakcje ranitydyny z etanolem jest dominujący w środowisku naukowym, a nadto brak jest argumentacji wspierającej kategorię przyjątego stanowiska. Trudno natomiast zgodzić się z sądem *meriti*, iż dla nadania powyższej opinii przymiotu udzielającej jedynie słusznej odpowiedzi na postawione pytania wystarczającym jest, iż została ona sporządzona przez „wyspecjalizowaną, funkcjonującą od wielu lat placówkę, znaną z bardzo wysokiego poziomu wiedzy, pracy i doświadczenia

zatrudnionych w niej specjalistów”. Biegła K.S. w opinii z dnia 5 stycznia 2022 r. wskazała przy tym na rozbieżne stanowiska w zakresie działania ranitydyny, których zestawienie nie pozwala na rozstrzygnięcie w tym przedmiocie i zaaprobowała jedynie jeden z poglądów naukowych, który ostatecznie uznała za najbardziej według niej przekonujący. Lektura sporządzonej przez biegłą opinii wskazuje nadto, iż w powziętych przez nią wnioskach przyznała jednocześnie, że ranitydyna w połączeniu z alkoholem ma wpływ na podniesienie jego poziomu we krwi. Winno zostać przy tym dostrzeżone, że sama zwróciła również uwagę na brak informacji w literaturze fachowej o wpływie innej przyjętej przez obwinioną substancji w postaci furazydyny (zaaplikowany poprzez zażycie leku o nazwie F.). Wbrew twierdzeniom sądu I instancji opinia toksykologiczna sporządzona przez biegłą K.S. z Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie nie pozwalała zatem na wykluczenie, że zażywane przez obwinioną w dniu poprzedzającym zdarzenie oraz w dniu zdarzenia substancje lecznicze - zwłaszcza leku o nazwie R. - nie miały wpływu na zwiększenie poziomu alkoholu w organizmie oraz szybkość jego eliminacji z organizmu.

Niejednoznaczność wpływu składnika aktywnego w postaci ranitydyny dostrzeżono również w opinii z 9 lipca 2021 r. sporządzonej przez mgr farm. A.J., który to w jej treści wskazał z jednej strony, iż dalsze badania wykluczyły jej wpływ, przy czym w zakresie tej samej opinii i dalej prezentowanej argumentacji wskazał, że badania z 1998 r. dowodzą, iż ranitydyna „w terapeutycznych dawkach” nie powoduje istotnego klinicznie podwyższenia alkoholu we krwi. W historycznie późniejszej pracy naukowej, którą powołuje biegły, tj. z 2014 r., wskazano natomiast wniosek przeciwny, iż ranitydyna powoduje zwiększenie alkoholu. Biegły wprawdzie nie wyjaśnił jak należy rozumieć dawkę terapeutyczną, nie skonfrontował tego z faktycznie przyjętą przez obwinioną ilością, jak również w żaden sposób nie zdekodował dla potrzeb sporządzanej opinii definicji znaczenia klinicznego, jednakże powyższe - wobec braku możliwości udzielenia jednoznacznej odpowiedzi w zasadniczej kwestii – nie pozwala na jej uzupełnienie w powyższym zakresie. Zaznaczenia wymaga jednocześnie, iż zakwestionowanie wpływu ranitydyny oparto jedynie na lakonicznym stwierdzeniu, że istniejące prace naukowe, potwierdzające ten wpływ, zostały poddane krytycznej ocenie przez

„innych specjalistów”. Powyższego w żaden sposób nie rozstrzyga podnoszona w powoływanej opinii okoliczność, iż Amerykańska Agencja Żywności i Leków zrezygnowała z zamieszczania ostrzeżeń dotyczących interakcji z tym lekiem, gdyż powyższe może stanowić skutek odmiennych regulacji międzynarodowych i wynikających z powyższych różnic w zakresie wytycznych. Zaznaczenia wymaga nadto, iż nie rozważono wpływu wspomianej substancji aktywnej u osoby z dolegliwościami układu pokarmowego, który może wykazywać odmienne rezultaty niż u osoby zdrowej, której to parametry są zasadniczym odniesieniem dla sporządzania powoływanych przez biegłego za podstawę badań.

Zauważyć w dalszej kolejności należy niejednoznaczność omawianej kwestii wynikającej z opinii z 15 marca 2021 r., sporządzonej przez biegłą J.P., która lakonicznie wykluczyła wpływ przyjętych przez obwinioną leków na stężenie alkoholu we krwi, nie podając przy tym jakichkolwiek publikacji naukowych pozwalających na powzięcie tak kategorycznego wniosku, mimo istnienia odmiennych w tym zakresie założeń w sferze naukowej.

W każdej zatem ze sporządzonych w niniejszej sprawie opinii powzięto bądź zarysowano wątpliwości związane z wpływem ranitydyny na metabolizowanie alkoholu we krwi, którym należy przypisać cechę nieusuwalnych.

Materiały naukowe kształtującą odmienną tezę wskazała przy tym sama obwiniona, przedkładając artykuły naukowe, tj. „Niezwyczajny przypadek przestępczego podania ranitydyny” Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej i Toksykologii Sądowo-Lekarskiej Śląskiego Uniwersytetu Medycznego z Katowicach z 2010 r. (k. 467, tom III), w którym wskazano, iż ranitydyna wchodzi w reakcję z alkoholem etylowym „hamując dehydrogenazę alkoholową IV (...), zmniejszając metabolizm pierwszego przejścia etanolu i tym samym zwiększając jego biodostępność” oraz The American Journal Of Gastroenterology (k. 472, tłumaczenie k. 475 tom III) pt. „Stężenie alkoholu jest zwiększone u osób pijących towarzysko, otrzymujących ranitydynę”, gdzie wyrażono stanowisko, że „ranitydyna zwiększa stężenie alkoholu we krwi poprzez zmniejszenie metabolizmu pierwszego przejścia etanolu”.

Powyższe zagadnienie niewątpliwie ocenić należy za pozostającą kwestią wciąż sporną w sferze naukowej, której rozstrzygnięcie w sposób przyjęty przez sąd *meriti* narusza nakaz interpretowania nieusuniętych w postępowaniu dowodowym wątpliwości na korzyść obwinionej.

Tożsama ocena nasuwa się w kontekście podnoszonej przez obwinioną i obrońcę obwinionej kwestii prawidłowości wykonanego pomiarów stężenia alkoholu u obwinionej przy istniejącej możliwości użycia nieoryginalnie zapakowanego ustnika oraz braku protokołów z przeprowadzonego badania. Analiza zgromadzonego w tym zakresie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż z powyższego nadal wynikają dwie równo-prawne wersje faktyczne, które uniemożliwiają pewności co do rzetelności uzyskanego wyniku, podając w wątpliwość wpływ użycia wspomnianej części urządzenia na wynik badania z uwagi na możliwość pozostawiania ewentualnych oparów w alkomacie oraz zanieczyszczeń znajdujących się wewnątrz ustnika. Słusznie podnoszono w obu odwołaniach, iż sąd a quo, mimo stwierdzonej nieprawidłowości w zakresie badanie urządzeniem AlcoQuant 6020 Plus z uwagi na użycie „nieoryginalnie zapakowanego ustnika”, stanowiącej naruszenie § 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Zdrowia i Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 grudnia 2018 roku w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie. Podzielić bowiem należy argumentację przedstawioną w imiennym odwołaniu obwinionej (nieprawidłowo określonym jako „apelacja”), iż takowe ustalenie czyni wbrew zasadzie *in dubio pro reo*. Stan nieusuwalnej wątpliwości tworzy również brak sporządzenia protokołu z badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzonych w dniu 1 stycznia 2020 roku u obwinionej S.C. przy użyciu urządzenia Alkometr A 2.0 o nr 1762 w Komisariacie Policji w D..

Tym samym, uznając, iż w niniejszej sprawie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości, powyższe należało rozstrzygnąć na korzyść obwinionej z uwagi na nakaz interpretacyjny wynikający z normy określonej w art. 5 § 2 k.p.k., na co słusznie wskazywała obwiniona w tiret trzecie wywiedzonego odwołania, jak również jej obrońca w zarzucie oznaczonym literą „f”. Sąd Najwyższy za częściowo zasadne uznał jednocześnie pierwsze ze sformułowanych przez skarżących

zarzutów (punkt 1 lit. a odwołania obrońcy obwinionej oraz tiret pierwsze odwołania obwinionej), kwestionujące prawidłowość przyjęcia przez sąd *meriti*, iż dokonanie czynności pomiaru za pomocą urządzenia AlcoQuant 6020 Plus oraz Alkometr A 2.0 o nr [...] było prawidłowe.

W odniesieniu do formułowanych przez obwinioną i jej obrońcę uchybień w zakresie ustaleń sądu I instancji w przedmiocie nieumyślności obwinionej wskazać należy, iż Sąd Najwyższy nie podziela zapatrywań skarżących w tym zakresie, gdyż „od strony podmiotowej do przypisania prokuratorowi popełnienia przewinienia dyscyplinarnego wystarczający jest każdy rodzaj winy, także wina nieumyślna” (zob. aktualny na gruncie postępowania prokuratorskiego wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2014 r., SNO 40/13, LEX nr 1430401).

Odnosząc się do natomiast pozostałych zarzutów sformułowanych w odwołaniach podkreślić należy, że zgodnie z art. 436 k.p.k. (znajdującym zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym prokuratorów w oparciu o art. 171 ust. 1 ustawy Prawo o prokuraturze) sąd może ograniczyć rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania. W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że w związku z wydaniem wyroku zmieniającego zaskarżone orzeczenie sądu *meriti* i uniewinnieniem obwinionej od popełnienia zarzucanego jej czynu, w wyniku uprzednio stwierdzonych wątpliwości o charakterze nieusuwalnym, mających wpływ na treść orzeczenia, bezprzedmiotowe dla dalszego postępowania stało się rozpoznanie pozostałych zarzutów podniesionych w odwołaniach obwinionej i obrońcy obwinionej oraz zarzutu rażącej niewspółmierności kary (nadmiernie łagodnej), sformułowanego w odwołaniu tak rzecznika dyscyplinarnego, jak i przez obrońcę obwinionej i obwinioną jako zarzut ewentualny (w kontekście rażącej surowości reakcji dyscyplinarnej).

Odnosząc się natomiast co akcentowanych przez obrońcę obwinionej „okoliczności łagodzących” związanych z postawą obwinionej przed

dopuszczeniem się czynu, tj. dotyczących oceny jej przełożonych, zaangażowania w pełnieniu obowiązków służbowych oraz prowadzenia przez nią spraw o znacznej randze i stopniu skomplikowania, jak również sygnalizowanego faktu uprzedniej niekaralności dyscyplinarnej, niezależnie od uprzednich rozważań poczynić należy uwagę, iż Sąd Najwyższy nie podziela zapatrywań skarżącego co do możliwości uznania powyższych za uzasadniający łagodniejszy wymiar kary. Jedynie dla porządku przypomnieć należy, iż nienaganny przebieg służby prokuratorskiej i dotychczasowa niekaralności obwinionej winny przecież stanowić standard zachowania pełniącej służbę prokuratorską obwinionej, nie będąc „warte wyeksponowania w kontekście doboru rodzaju kary i jej wymiaru za popełnione przewinienie dyscyplinarne, gdyż powinny stanowić oczywistą regułę, przez co nie mogą być wyjątkiem wartym szczególnego traktowania” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 30 września 2016 r., SNO 35/16, LEX nr 2135551).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]

[ał]